

Ivan Golub odista je, poslije Ivana Česmičkog, jedan od ponajvećih latinskih pjesnika Panonije. Povlačiti paralelu između njih, ako i nije neophodno, korisno je: osvjetljuje i jednu drugu poeziju. Dva vremena, dva svijeta i, prije svega, dvije osobnosti. Golubovi stihovi o panonskom blatu (»*limus Pannoniae*«) trepere iskrenom ljubavlju zavičajnom. To je odista ona zemlja »iz koje je čovjek stvoren«, ona na koju se čuje »Uzdah stvari / drhtaj srca«. Janus pjeva o rodnoj zemlji, izmučenoj beskrajnim ratovima, ali i o zemlji koja zdušno vraća obilni dug učenoj Italiji. Ivan pjeva o Kalnovčanima kojih je skromna *humanitas* lišena učenosti, ali osnažena čvrstinom skromnih i čednih iz Besjede na gori. Panonsko blato, *limus* o kojemu govori pjesma, oplemenjuje ih za ljubav i rad: za ljubav prema bližnjemu, za rad, koji je druga strana čovjekoljublja.

Ivo Frangeš

Si Ioannes Golub Latinis versibus condensis operam sedulo dat, non est, cur existimes eum hoc studium idcirco affectare, ut eos nostrae aetatis viros eruditos imitetur, qui linguam Latinam perdocte callentes vana doctrinae ostentatione gaudent. Immo vero Ioannis versus legens vocem audies poetae, qui, quamquam densitatem elocutionis Latinae lectoribus impedimento fore non ignorat, tamen hoc genere scribendi utitur, quia certa fide credit verba sua ob hanc ipsam intellegendi difficultatem in animis legentium diutius inhaesura esse. Haec poemata, cum parum diligenti lectioni se non praebeant, tum Horatianam illam dulcedinem, quae in titulo inscripta est, penitus conservant.

Cum canoros versus Latinos Ioannis Golub legimus, subit imago magnarum aedium cathedralium alte resonantium, subeunt rhythmici magici sententiarum *Vulgatae*, necnon viva fides matrum nostrarum, quae summissa voce preces rosarii indefessae persolvunt. Ideo haud dubitandum est: non solum pulchra sunt, sed vere dulcia poemata Golubiana.

Ioannes Frangeš